

«Alle skal med»

Per Johan Isdahl
psykolog

Arbeiderpartiets slagord fra forrige stortingsvalg står i sterk kontrast til virkeligheten for utviklingshemmede og deres familier.

DEBATT: UTVIKLINGSHEMMEDE
I temanummeret om menneskerettigheter skrev Per Isdahl om hvordan nytenkning og ny lovgivning ga utviklingshemmede helt andre muligheter for å delta i samfunnet. I marsnummeret pekte Sidsel Bugge Monsen på at realiteten er en helt annen. Isdahl er enig.

«Alle skal med» var et slagord fra Arbeiderpartiet ved siste stortingsvalg. Med tanke på den kommunale velferdsvirkeligheten langs fjord, på fjell og i byene, er det lett å bli kynisk når en hører dette slagordet. Bak byråkratiske formuleringer ligger helt andre realiteter for de som er avhengige av tjenestetilbudene livet igjennom. Den politisk svake borgeren kan komme dårlig ut når det er mange hensyn å ta. De pårørende som også lever under tilfeldighetenes lover, kan kjenne utrettferdighetens harme gå over i hjelpeløshetens raseri.

I mitt bokessay «Rettfærdighet for utviklingshemmede» trer staten fram som forpliktet til å utvikle velferden slik at livet kan leves med verdighet. Potensialet for stabile forhold i omsorg og opplæring og livsutfoldelse skulle baseres på øremerkede ressurser utformet på faglig grunnlag. At vi i dag står

overfor et overgrepsscenario som rettsapparatet må se nærmere på, blir tydelig i Bugge Monsens kommentar i marsnummeret.

Ja, jeg beklager at jeg skrev slik at en kunne tro at tilbudene til utviklingshemmete var tilstrekkelige i dag. Det var det politiske potensialet i den radikale norske menneskerettighetsbaserte velferdslovgivningen jeg ville hylle. *Det* er en festtale verdig. I artikkelen til Bugge Monsen påpekes det kollegialt og diplomatisk at jeg tilslører strevet til familier og barn. Hun gir en beskrivelse av de planlagte kommunale manglene i tilbudene. Forvaltningen baserer seg på det hersketekniske grepet «tar du den, ja da får du ta den». I hennes analyse av situasjonen til den avhengige blir vi minnet om at livet er konkret og manglene reelle.

Takk til Bugge Monsen som minner oss om den opprinnelige solidaritetspraksisen som skapte velferden. Denne praksisen kan fortsatt utvide livsmulighetene og trygge den svakeste også som samfunnsborger ved at familiene ikke skamrødmende skal trenge å bære bevisbyrden når det gjelder å få tilbudt oljenasjonens frukter.

picedale@gmail.com